

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.087/2025/5.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda1 (cím4; ügyintéző: felperesi képviselő ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím1) **felperesnek**, a alperesi képviselő jogtanácsos által képviselt **alperes1** (Cím2) **alperes** ellen felmondási időre járó távolléti díj iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2.M.70.439/2024/24. számú ítélete ellen, az alperes 25. sorszámú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét azzal hagyja helyben, hogy az alperes felmondási időre járó távolléti díj jogcímén köteles megfizetni 949.409 (kilencszáznegyvenkilencezer-négyszázkilenc) forintot 15 napon belül a felperes részére.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A perben felmerült 75.952 (hetvenötezer-kilencszázötvenkettő) fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2017. szeptember 14. napjától állt jogviszonyban az alperessel, a perrel érintett időszakban egészségügyi szolgálati munkaszerződéssel, havi bruttó 743.648 forint távolléti díj mellett.

[2] A Szakrendelő Intézet vezető asszisztense, egyéb érdekelt¹ 2024. február 26. napján a megbeszélésre hívta a felperest, ahol jelen volt egyéb érdekelt² és egyéb érdekelt³ is. Tájékoztatták a felperest a munkáltató képviselőjében jelenlévők, hogy mivel nemsokára betölti a 70. életévét, nem fogják tudni tovább foglalkoztatni az életkora miatt. Egy „kérelem” kezdetű okiratot tettek felperes elé, amely így szólt: „Tisztelt főigazgató úr, tisztelettel kérem, hogy Felperes¹ asszisztens Eszjtv. (belgyógyászat szakrendelő) munkaviszonyát megszüntetni szíveskedjék munkáltatói felmondással. Kérem a munkavállalót a felmondási idő fele tartamára munkavégzés alól felmenteni.” Aznap dátummal egyéb érdekelt¹ Szakrendelő Intézet vezető asszisztens aláírása szerepelt rajta. Az okiraton felperes aláírása mellett szerepelt a „tudomásul vettem”, valamint a február 27-i dátum. Ezt követően három záradék került még az iratra:

· A Szakrendelő Intézet igazgató záradéka: „A fentiekben foglaltakkal egyetértek”
2024. február 26. napján, aláírás egyéb érdekelt³ Ph.D. Szakrendelő Intézet igazgató.

· Ápolásigazgató záradék:
„A fentiekben foglaltakkal egyet értek.”
2024. február 29. napján, aláírás egyéb érdekelt⁴ ápolási igazgató.

· Főigazgatói záradék:
„A fentiekben foglaltakat engedélyezem.”
2024. március 16. napján, képviselő¹ MTA doktora, főigazgató.

[3] A felperes továbbra is munkát végzett, majd 2024. március 19. és 2024. április 15-e között keresőképtelen állományban volt egészségügyi állapota miatt.

[4] A munkáltató a 2024. február 27. napján keltezett és 2024. április 11. napján közölt felmondással megszüntette felperes jogviszonyát. A felmondás szövege szerint „a felmondási idő kezdete a jelen felmondás közlését követő nap”. „A felmondási idejét 2024. február 28. napjával kezdi meg. A felmondási idő felére, 2024. március 21. napjától április 12. napjáig munkavégzési kötelezettsége alól felmentem, ezen időre ön távolléti díjra jogosult.” A felmondás megtámadási kioktatást tartalmazott.

Kereset

[5] A felperes a 2024. május 13. napján érkezett keresetében elsődlegesen kérte egészségügyi szolgálati jogviszonya megszűnése napja megállapítását, vagyis annak megállapítását, hogy a felek között 2024. április 12. napján kezdődött a felmondási idő, így a jogviszony csak május 26. napján szűnt meg. Elsődlegesen a munkaviszonya megszüntetésének jogellenességét kérte megállapítani a felmondásban szereplő jogviszony megszűnésének időpontjának hibás voltára tekintettel. Másodlagos kereseti kérelme az volt, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy mikor szűnt meg a felek közötti jogviszony.

[6] Az elsőfokú bíróság hiánypótló végzését követően előterjesztett keresete szerint kérte kötelezni az alperest bruttó 1.115.472 forint távolléti díj megfizetésére a felmondási időre azzal, hogy a felek közötti jogviszony 2024. május 30. napján szűnt meg, 71.800 forint táppénz, továbbá perköltségre igényt tartott 200.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj mértékéig. Hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012.évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 68. § (1) bekezdés, 69. § (1) bekezdés, 70. § (1), (2) és (3) bekezdéseire, melyek szerint a felmondási idő a közlése napját követően kezdődik, a felmondás közlése

pedig nem vitatottan 2024. április 11. napján történt. Erre tekintettel a felmondási idő kezdetére, a felmondási időre és a jogviszony megszűnésének időpontjára vonatkozó felmondásban tett alperesi nyilatkozatok nem felelnek meg a valóságnak. Hivatkozott az Mt. 6. § szerinti magatartási követelmények megsértésére, mely szerint a munkaszerződés teljesítése során úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, illetve a jóhiszeműség és tisztesség elvének, valamint a kölcsönös együttműködés elvének sem felelt meg az, ahogy a munkáltató a felmondásban megállapította felmondás idő kezdetét és végét mindezen jogszabályi rendelkezések ellenére. Ezzel együtt a méltányos mérlegelés alapján köteles lett volna figyelembe venni a munkáltató a munkavállaló méltányos érdekeit, illetve tájékoztatni kellett volna a munkaviszonyra vonatkozó minden olyan tényről, adatról, körülményről, illetve ezek változásáról, amelyek érintik a munkaviszonyt.

[7] A felperes az alperes alaki kifogásával szemben arra hivatkozott, hogy az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a megszüntetés jogellenességével kapcsolatos igény érvényesítési határideje 30 nap. A felmondást 2024. április 11. napján közltek a felperessel, azonban hiánypótlást követően módosított keresetében már a jogellenesség megállapítása iránti igényt nem tartotta fenn, hanem felmondási időre járó távolléti díj iránti igényt terjesztett elő, mely anyagi igény és az Mt. 86. § (1) bekezdése szerinti általános elévülési határidőn belül érvényesíthető. Kitért arra is, hogy a hiánypótlást követően előterjesztett keresetet viszont a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 115. § (4) bekezdése szerint, akként kell tekinteni, mintha azt eredetileg is helyesen adta volna be, tehát a 30 napos keresetindítási határidő mindenképpen megtartott.

Ellenkérelem

[8] Az alperes alaki és anyagi okból is kérte a kereset elutasítását, és felperes perköltségben marasztalását.

[9] Ellenkérelmében elsősorban alaki kifogást terjesztett elő, miszerint a felperes a keresetindítási határidőt elmulasztotta, ezért a keresetlevelet vissza kellett volna utasítani. Ugyanis a felperes az első, 2024. május 10-én benyújtott keresetleveléhez képest a hiánypótlást követően, 2024. június 21-én benyújtott, második kereset tartalmában egy teljesen új kereset, amely nem köthető a 2024. május 10-én benyújtott első keresethez. Az elsőként benyújtott megállapítási kereset pedig nem nyitotta meg az igényérvényesítést a 2024. június 21-én benyújtott anyagi jogi igényrel kapcsolatban.

[10] A második, 2024. június 21-én benyújtott keresetben arra hivatkozott a felperes, hogy jogellenesen állapította meg alperes a felmondási időt és emiatt nem jutott hozzá az állított felmondási idő tartamára jutó jogszerű távolléti díjra. Ezzel alperes megsértette az Mt. 6. §-ban foglalt alapelveket. A második keresetében felperes ugyan elhagyta a jogviszony megszüntetése jogellenességének megállapítását, de tartalmában jogszabálysértésre alapította a vagyoni igényét, ami ugyanazt jelenti, így az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontja szerinti 30 napos keresetindítási határidő erre is vonatkozik. A 2024. június 21-én érkezett keresetlevél szempontjából pedig elmulasztott a 30 napos keresetindítási határidő, ezért a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és a Pp.176. § (1) bekezdés i) pontja alapján visszautasításnak lett volna helye. A bíróság a keresetindítási határidő megtartását pedig hivatalból köteles vizsgálni. Hivatkozott a 4/2013. (IX.23.) KMK vélemény 3. pontjára, mely szerint a keresetlevelet a munkaviszony megszüntetésének jogellenességével kapcsolatos igényt, az erre vonatkozó jognyilatkozat közlésétől számított 30 napon belül kell előterjeszteni az Mt.-ben

meghatározott valamennyi olyan esetben, amikor az érvényesíteni kívánt jogként (Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont) a fél a másik fél megszüntetésre irányuló jognyilatkozatának jogellenességét állítva kívánja érvényesíteni az ebből eredő jogkövetkezményeket. A keresetlevél benyújtásának határideje ebben az esetben 30 nap. Az eseti döntések közül hivatkozott a Kúria Mfv.10.041/2024/6. számú határozatára, amely szerint a keresetindítási határidő elmulasztása miatt a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontja alapján vissza kellett volna utasítani a perbeli esetben a keresetet. Ez a körülmény a további kereseti kérelmeket is érinti. A törvény nem lehetőségként, hanem kogens rendelkezésként szabályozza a kötelező visszautasítást, ezért az eljáró bíróságoknak mérlegelési joga nincs.

[11] Érdemben pedig arra hivatkozott, hogy a kereset megalapozatlan. A 2017. szeptember 14-i hatállyal létesített közalkalmazotti jogviszony 2019. január 1. napjával honvédelmi alkalmazotti jogviszonnyá alakult át a honvédelmi alkalmazottak jogállásáról szóló 2018. évi CXIV. törvény 97. § szerint, ez pedig az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 244/C. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján 2023. január 1-jével egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakult át. Az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 1. § (2) bekezdésétől eltérően az érintett személyek jogviszonyára az Eszjtv. rendelkezéseit az e §-ban foglalt eltérésekkel 2023. január 1-jétől alkalmazni kell. Ezen rendelkezés szerint pedig az egyoldalú jognyilatkozatot, amely a jogviszony átalakulására vonatkozik az Eszjtv. 2. § (1) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati munkaszerződésnek kell tekinteni. Hivatkozott arra, hogy az egészségügyi szolgálati munkaszerződést 2024. február 27. napján kelt ÉPC-HK/113-56/2024. Nyt. sz. felmondással szüntette meg, 45 napos felmondási idővel, a jogviszony 2024. április 12. napjával szűnt meg. A felmondási idő kezdetét 2024. február 28. volt, a felmondási idő felére 2024. március 21. naptól április 12. napjáig pedig a munkáltató felmentette a felperest a munkavégzési kötelezettsége alól.

[12] A 2024. február 26-i megbeszélésen közölték a felperessel, hogy javasolják a jogviszonyának a megszüntetését, melyet a főigazgató 2024. február 27. napján jóváhagyott. Az erről szóló tájékoztatást pedig a kérelem elnevezésű okiraton aláírással tudomásul vette 2024. február 27. napján a felperes. Maga a felperes nyilatkozott 2024. március 22-én írásban úgy, hogy a kilépő papírjait mely postázási címre kéri, ennek eleget is tett az alperes. Továbbá a felperes, a felek által nem vitatottan 2024. március 18. napján végzett utoljára munkát az alperesnél, ezért a felperes részére 2024. április 1. napját követően a 2024. április 12-ig, a felmondási időre járó mentesítési időre járó távolléti díj megfizette az alperes, munkavégzés nélkül is. Így a felmondás, a vonatkozó jogszabályoknak megfelelt, teljesedésbe ment és mivel az 2024. április 11. napján közlésre került, ezért joghatás kiváltására is alkalmas, tehát hatályos volt. Mindezek alapján pedig a felmondási időre járó távolléti díjat megfizette az alperes, így nem tartozik a felperesnek ezen a jogcímen.

[13] Hivatkozott arra, hogy a korábbi kereset 2024. május 26. napjában kérte megállapítani a jogviszony megszűnésének időpontját, később azonban ez a kérelem 2024. május 30-ára módosult, azonban a felperes nem adta annak indokát, hogy miért és mi alapján módosította a korábbi perfelvételi nyilatkozatát. Ugyanígy nem adta indokát annak, hogy miért 2024. április 12. napján kezdődött a felmondási idő álláspontja szerint, melyet később szintén indokolatlanul 2024. április 16. napjára változtatott.

Az elsőfokú bíróság határozata

[14] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 949.409 forint távolléti díjat, valamint 182.623 forint perköltséget. A keresetet ezt meghaladóan elutasította.

[15] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint Pp. 115.§ (4) bekezdése szerint, ha a fél a hiányokat a kitűzött határidő alatt pótolja, a beadványt úgy kell tekinteni, mintha azt a fél eredetileg is helyesen adta volna be. A felperes a hiánypótlási felhívást követően előterjesztett keresetét tartotta fenn, melyet úgy kell tekinteni, mintha már eredetileg is így adta volna be.

[16] Az elsőfokú bíróság álláspontja a helytelenül számított felmondási idő önmagában még nem eredményezi a felmondás jogellenességét, csak az adott esetben – így a jelen ügyben is – legfeljebb anyagi igényt keletkeztet. Ennek érvényesítési ideje pedig az Mt. 286. § (1) bekezdése alapján 3 év. Figyelemmel arra, hogy a bíróság az alaki kifogásnak nem adott helyt, a keresetet érdemben vizsgálta.

[17] A felek egyezően adták elő, hogy a felmondás az a ÉPC-HK/113-56/2024. iktatószámú munkáltatói felmondás, amelynek közlésére 2024. április 11-én került sor. A bíróság a felek nyilatkozata alapján ezt az okiratot tekintette felmondásnak, közlésnek pedig 2024. április 11-ét.

[18] A felperes 2024. április 15. napjáig keresőképtelen állományban volt. Az Mt. 68. § (1) bekezdése alapján a felmondási idő legkorábban a felmondás közlését követő napon kezdődik. A (2) bekezdés szerint a munkáltató felmondása esetén a felmondási idő legkorábban az alábbiakban meghatározott tartam lejáratát követő napon kezdődik:

a) betegség miatti keresőképtelenség.

[19] A felperes betegség miatt keresőképtelen volt 2024. április 12-én, így az esetében a felmondás 2024. április 16-án kezdődött. E naptól kezdve kell számítani a 45 nap felmondási időt, amely 2024. május 30-án járt le, tehát ezen a napon szűnt meg a felek közötti jogviszony.

[20] Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, hogy a felmondásban foglaltak szerint már 2024. február 28. napjától megkezdődött a felmondási idő. Az Mt. 42.§ (2) bekezdés b) pontja szerint a munkaszerződés alapján a munkáltató köteles a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni. Ebből következően, ha az alperes helytelenül számította ki a felmondási időt és a jogviszony végének a megszűnését, az nem változtat a jogviszony megszűnésének időpontján, mely ideig a munkáltató köteles foglalkoztatni a munkavállalót. Annak a ténynek, hogy a felperes 2024. március 18. napján végzett utoljára munkát, nincs jelentősége, egyrészt azért, mert keresőképtelen állományba is került, másrészt pedig a munkaidő-beosztása szerint végezte a munkáját az Mt. 42. § (2) bekezdés a) pontja alapján. Ha a munkaidő beosztása nem felel meg a törvényi előírásoknak az pedig nem eshet a munkavállaló terhére. Erre tekintettel felperesnek nem róható fel, hogy beosztás hiányában nem végzett munkát.

Beszámítási kifogás

[21] Alperes beszámítási kifogással élt 166.063 forint összegben felperessel szemben, melyet felperes elismert. A Pp. 347. § (1) bekezdés a) pontja szerint, az ítélet rövidített indokolást tartalmaz, ha az ítélet jogról való lemondáson vagy a jog és a kérelem elismerésén alapul. A felperes a beszámítani kért összeget elismerte, az elsőfokú bíróság az

1.115.472 forintot a beszámítani kért összeggel csökkentette, így 949.409 forintban marasztalta az alperest a felmondási időre járó távolléti díj megfizetése jogcímén.

Fellebbezés

[22] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, mivel az elsőfokú ítélet a fellebbezéssel támadott részében jogszabálysértő, az Mt. 287.§ (1) bekezdés b) pontjába, a Pp. 240.§ (1) bekezdés a) pontjába, továbbá a Pp.176.§ (1) bekezdés i) pontjába ütközik. Valamint kérte a felperes kötelezését első-, és másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] A másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára, továbbá a felperes kötelezését első-, és másodfokú perköltség megfizetésére.

[24] Álláspontja szerint a felperes 2024. május 10-én kelt, az elsőfokú ítélet szerint 2024. május 13. napján bírósára érkezett keresetlevelében a munkaviszony megszüntetésének jogellenességét, a felmondási idő kezdő napjának és az egészségügyi szolgálati jogviszonya megszüntetése napjának jogellenességét kérte megállapítani azzal, hogy a felmondási idő 2024. április 12. napján kezdődött és az egészségügyi szolgálati jogviszony megszűnésének napja 2024. május 26.

[25] Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítéletből nem derül ki, hogy a felperes perindítása a kereseti kérelme tartalmára tekintettel az Mt. 287.§ (1) bekezdés b) pontja alapján irányadó 30 napos keresetindítási határidőt miként tartotta meg, ha a keresetlevele 2024. május 13. napján érkezett be a bírósághoz. A felperes el is ismerte, hogy a munkáltató felmondása 2024. április 11-én került közlésre vele szemben.

[26] Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 4/2003. Polgári Jogegységi Határozatában kifejtettekre, mely szerint a keresetindítási határidő anyagi jogi természetű, tehát a keresetlevélnek a határidő utolsó napján a munkaidő végéig a bírósághoz meg kell érkeznie. A keresetlevél beadására megállapított határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a bírósághoz intézett keresetlevelet legkésőbb a határidő utolsó napján postára adják.

[27] Sérelmezte továbbá arra, hogy a 4. számú végzésben a jogi képviselővel eljáró felperes a Pp. anyagi pervezetés szabályain túlerjeszkedő kioktatást kapott, amely végső soron az alperes terhére esett, mert ítéleti marasztalásra a később megváltoztatott kereset alapján került sor. Hivatkozott a Pp. 2.§-ára, mely szerint a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A Pp. 237.§ alapján a bíróság az anyagi pervezetést is a kereset és az ellenkérelem korlátai között végezheti.

[28] Hangsúlyozta, hogy a jogellenes jogviszony megszüntetésre maga a felperes hivatkozott. A felperes 2024. június 21-én lényegében egy új keresetlevelet nyújtott be, melyben kérte megállapítani, hogy a felmondási ideje az alperesi felmondással ellentétben 2024. április 12. napján kezdődött és ezzel összhangban az egészségügyi szolgálati jogviszonya megszűnésének napja 2024. május 26. napja. Kérte továbbá az alperes kötelezését távolléti díj jogcímén bruttó 1.115.472 forint megfizetésére, figyelemmel arra, hogy az érintett időszakban a munkavégzés alól már felmentésre került. A felperes továbbra is hivatkozott a jogellenességre, a keresetét annak tartalma alapján kell elbírálni, így az Mt. 287.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott a 30 napos keresetindítási határidőt nem tartotta meg.

[29] Az alperes az elsőfokú eljárásban is kérte az eljárás megszüntetését, figyelemmel arra, hogy a 2024. június 21-én benyújtott kereset visszautasításának lett volna helye. A fentiek alapján kérte az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontja, a Pp. 240.§ (1) bekezdés a) pontja, továbbá a Pp. 176.§ (1) bekezdés e) pontja alapján az eljárást a 2024. június 21-én kelt új, távolléti díj iránti marasztalási kereseti kérelmet tartalmazó keresetlevél vonatkozásában megszüntetni és a felperest perköltségben marasztalni.

[30] Az alperes már az elsőfokú eljárásban is kifogásolta, hogy a felperes arra nézve is keresetváltoztatással élt, hogy mit állít, mikor kezdődött meg a keresőképtelenség miatti felmondási idő. A keresetindításához képest a 2025. november 6-i keresetváltoztatásában állította, hogy a felmondási idő 2024. április 16. napján kezdődött, de nem jelölt meg a Pp. szerinti eljárási okot, hogy miért terjesztette elő késedelmesen a nyilatkozatát.

Fellebbezési ellenkérelem

[31] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[32] Előadta, hogy a keresetlevelét 2024. május 10. napján benyújtotta, melyet a Fővárosi Törvényszék 2024. május 10-én 18:48:39-kor érkezett. A felmondás közlése 2024. április 11. napja volt, melyhez képest a felperes egyértelműen megtartotta a 30 napos keresetindítási határidőt. Álláspontja szerint, azonban a jelen esetben a 30 napos keresetindítási határidő nem vonatkozik a per tárgyára, így a kérdésnek nincs jelentősége.

[33] Bár a felperes a keresetlevelében eredetileg a jogviszonya megszüntetése jogellenességének megállapítását kérte, azonban a 2024. június 21. napján kelt keresetlevélben már a felmentési időre járó távolléti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest, elhagyva a felmondás jogellenessége megállapítására vonatkozó kereseti kérelmét. Álláspontja szerint ez nem egy új kereset, hanem az elsőfokú bíróság 4. sorszámú végzésében foglaltaknak megfelelően módosított kereset, melyben a felperes pótolta a korábbi hiányosságokat és javította az esetleges hibákat. Megjegyezte, hogy a Pp. 185.§ (1) bekezdése nem tiltja, hogy a felperes a pervezetésre reagálva, a keresetet megváltoztassa, az pedig egyértelműen megállapítható a benyújtott keresetből, hogy az a Pp. 185. § (1) bekezdésben írt feltételeknek megfelel.

[34] Megalapozatlan az alperes azon hivatkozása, hogy a felperes a Pp. anyagi pervezetés szabályain túlterjeszkedő oktatást kapott, melyet azonban az alperes nem indokolt. Az elsőfokú bíróság a Pp. rendelkezéseinek megfelelően eljárva terelte az ügyet a megfelelő jogi keretek közé. Minden alapot nélkülöz az alperes azon hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése az alperes terhére esett. Álláspontja szerint az alperest semmilyen sérelem nem érte, az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetéssel, az eljárás elhúzódnak kívánta megakadályozni. Az alperes által hivatkozott kérelemhez kötöttség nem képezi gátját annak, hogy a bíróság megfelelő jogi mederbe terelje a jogvitát.

[35] Az alperes által hivatkozott Pp. 115.§ (4) bekezdése a jelen perben nem alkalmazható, de ezen jogszabályhely alkalmazásának indokát ugyanakkor nem adta. A felperes e körben is egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletével.

[36] Kifejtette, hogy a bírói gyakorlat egyértelmű abban, hogy a felmondási idő téves megállapítása önmagában nem teszi jogellenessé a felmondást, utóbb a felperes ezt a kereseti kérelmét el is hagyta. A felperes egy anyagi jogi igényt érvényesített az alperessel szemben,

nem a felmondás jogellenességére, hanem a felmondási idő téves megállapítására tekintettel. Ennek következtében a keresetindításra nem a Mt. 287.§ (1) bekezdés szerinti 30 napos határidő, hanem az általános elévülési idő irányadó. Így alaptalan az alperes azon hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetlevelet vissza kellett volna utasítania.

[37] Előadta, hogy a felperes a 2024. november 6. napján kelt keresetmódosításban jelezte, hogy az alperes által az ellenkérelemhez benyújtott A/9. alatt csatolt iratokból értesült pontosan a felperes keresőképtelenségének időtartamáról. Ez tette szükségessé a felmondási idő kezdő időpontja és a jogviszony megszűnése időpontjának módosítását.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[38] Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[39] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást teljeskörűen feltárta, a döntését a peradatok okszerű mérlegelésével hozta meg, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helyben hagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 386.§ (4) bekezdése alapján helyes indokainál fogva hagyta helyben.

[40] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[41] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá.

[42] A másodfokú bíróság elsődlegesen rögzíti, hogy a felek egyezően nyilatkoztak arról, miszerint a munkáltató a felmondást a felperessel 2024. április 11. napján közölte.

[43] Az alperes fellebbezése megalapozatlan volt annak vonatkozásában, hogy a felperes keresetlevele 2024. május 13. napján érkezett meg a bírósághoz. A felperes 2024. május 10. napján kelt keresetlevelét 2024. május 10. napján benyújtotta, az érkeztetési igazolás szerint, azt a Fővárosi Törvényszék 2024. május 10. napján 18:48:39-kor érkeztette, az UKM/19440311/2024. érkeztetési azonosító alatt.

[44] A Mt.287.§ (1) bekezdése szerint, a keresetlevelet a munkáltatói jognyilatkozat közlésétől számított 30 napon belül kell előterjeszteni

- a) az egyoldalú munkaszerződés módosítással;
- b) a munkaviszony megszüntetésének jogellenességével;
- c) a munkavállaló kötelezettségszegése miatt alkalmazott jogkövetkezménnyel;
- d) a fizetési felszólítással, továbbá;
- e) a 81. § (2) bekezdésében meghatározottakkal kapcsolatos igény érvényesítése iránt.

[45] Az Mt. 287. § (4) bekezdése szerint a keresetlevél beadására megállapított határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a keresetlevelet legkésőbb a határidő utolsó napján postára adták. A fentiek alapján megállapítható, hogy a felperes a keresetlevelét a 30 napos határidőn belül terjesztette elő.

[46] Az Mt. 286.§ (1) bekezdése szerint a munkajogi igény 3 év alatt évül el.

[47] A másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlan a fellebbezés azon hivatkozása, miszerint az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés szabályain túlerjeszkedő

kioktatást, tájékoztatást adott. Az elsőfokú bíróság helytállóan adott anyagi pervezetést, amikor észlelte, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetése körében, bár marasztalásnak van helye, a felperes marasztalás iránti kereseti kérelmet nem terjesztett elő. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes már az első kereseti kérelmében is arra tekintettel kérte a felmondás jogellenességének a megállapítását, hogy az alperes a felmondási időt rosszul állapította meg és kérte a szolgálati jogviszonya megszűnése helyes dátumának megállapítását. Azaz a felperes már a kereseti kérelmében is kérte a felmondási idő helytálló megállapítását, illetve a szolgálati jogviszony megszűnésének a meghatározását. A másodfokú bíróság hivatkozik a BH2025.65. számú határozatra, mely szerint a bíróság az anyagi pervezetést a fél kérelmének és jogállításainak korlátain belül gyakorolja. Az érvényesített jog megnevezése – azon túl, hogy kiindulási alap a felek és a bíróság számára az alkalmazandó jog azonosítása terén – egyben (a jogi érveléssel együtt) kiinduló pontja és határa is az anyagi pervezetésnek. A BH2025.76. számú határozat pedig rögzíti, hogy amennyiben a kereset nem tisztázott, a bíróság köteles az anyagi pervezetés eszközeivel azt tisztázni. A BH2021.268. számú eseti döntés szerint a bíróság közrehatási tevékenysége körébe tartozik az anyagi pervezetés mellett, az alaki pervezetés, amely nem szorítkozik csupán a per érdemére. Az anyagi pervezetés egyik legfontosabb megnyilvánulása a hiánypótlás, azonban a hiánypótlás önálló szabályozásából adódóan nem értelmezhető, csupán az anyagi pervezetés mentén.

[48] Az alperes fellebbezése megalapozatlan atekintetben is, hogy a felperes módosított kereseti kérelme kapcsán elmulasztotta a keresetindítási határidőt. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az Mt. 287. § (1) bekezdése tartalmazza, hogy mely esetekben lehet kell előterjeszteni 30 napos határidőn belül a kereseti kérelmet. A felperes felmondási időre járó távolléti díj iránt terjesztett elő kereseti kérelmet, amelyet az Mt. 286.§-a alapján hároméves elévülési időn belül jogosult érvényesíteni.

[49] Az elsőfokú bíróság indokolása helytálló, hogy a töretlen bírói gyakorlat alapján a helytelenül számított felmondási idő önmagában még nem eredményezi a felmondás jogellenességét, csak az adott esetben – így a jelen ügyben is – legfeljebb anyagi igényt keletkeztet. Ennek érvényesítési ideje pedig az általános szabály szerint 3 év, amelyet megtartott a felperes.

[50] Az Mt. 68. § (1) bekezdése alapján a felmondási idő legkorábban a felmondás közlését követő napon kezdődik. Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, mely szerint a felmondási idő a közlés napját követően, tehát április 12-től kezdődhetett volna, azonban az Mt. 68.§ (2) bekezdés rendelkezése értelmében a felperes betegsége miatt keresőképtelen volt ezen a napon, így ennek az időtartamát követő első napon kezdődhetett el a felmondási idő. A felperes esetében ez 2024. április 16., így ettől naptól kellett számítani a felperest megillető 45 nap felmondási időt, amely 2024. május 30-án járt le, tehát ezen a napon szűnt meg a felek közötti jogviszony.

[51] Az alperes által hivatkozott Kúria Mfv.10.041/2024/6. számú tényállása eltérő a jelen tényállástól, így összehasonlításra alkalmatlan.

[52] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes még a 2024. november 6-i iratában is keresetváltoztatást terjesztett elő.

[53] A Pp. 183.§ (4) bekezdése szerint a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig a fél a perfelvételi nyilatkozatait – e törvény keretei között – az ellenfél hozzájárulása nélkül megváltoztathatja. Az elsőfokú bíróság a 2024. november 26. napján tartott tárgyaláson nyitotta meg a perfelvételi tárgyalást, azaz a felperes a fenti jogszabályi rendelkezés alapján az alperes hozzájárulása nélkül is megváltoztathatta a keresetét.

[54] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[55] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban pervesztes alperest a Pp. 83. § -a alapján kötelezte másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. §-a alapján határozta meg.

[56] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§-a alapján teljes személyes költségmentességre jogosult, így a fellebbezési eljárás illetéket a Pp. 102.§ (6) bekezdése alapján az állam viseli.

[57] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[58] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§-a zárja ki.

Budapest, 2025. július 3.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró